

umrl v bolnici v Krškem g. artički župnik Sribar. Pogreb se je vršil dne 11. februarja na Vidmu ob Savi na željo rajnega, ki je imel na Resi nad Vidmu krašen vinograd z vilo. Truplo so prenesli omenjenega dne z Rese ob 10. uri predpoldne v cerkev na Vidmu. S prižnice je govoril poslovilne besede gospod zdolski župnik Soba. Slovesno sv. mašo je opravil g. vdemski dekan Ivan Medvešek. Pogreb je vodil mariborski stolni župnik g. Mihael Umek ob spremstvu 40 duhovnih soprobatov. Poslovilne besede ob odprtem grobu je govoril g. Umek. Veličastnega pogreba so se udeležili v obilnem številu Artičani, kjer je župnikoval blagopokojni, in so mu želeli večno plačilo v nebesih za vse duševne in telesne dobrote, katere jim je delil kot dušni pastir.

Sv. Rupert nad Laškim. Presneto hudo nas je prijemala letošnja zima: veliki sneg, nakopičen v visokih zamekih, nas je obdal kakor s trdnjavskim zidom, da nismo mogli v svet; pri tem pa je mraz kuril, da je bilo joj. A sedaj, hvala Bogu, je predrlo toplo solnce črne oblake in njegovi mili žarki nas bodo, tako upamo, kmalu oprostili ledenih spon. Hvala Bogu, prisijalo je tudi toplo, dobrodejno solnce iz naše prestolnice, lepega Beograda; nova naša vlada je pometla z ljudmi, ki so tudi našo župnijo raztrgali na tri kose, in nas pridelili občini Sv. Lenarta, kamor spadamo tako, kakor pest v oko. Reci in beri: tri ure moramo sedaj v tej str. šni zimi k bacati po snegu in mrazu in samih bregovih, ko imamo opravke na občini; tako da pač vsak zavežen občan v ser. občina tisetga JNSsarja, ki nam je nakopal tako občinsko pridelitev, ki nam je našega vrliga predsednika vlade, ki je iskreno povdarjal in povedal, da hoče predvsem pomagati ubogemu kmetu, največjemu siromaku in trpinu v naši državi. Vsi zavedni Sentruperčani zaupamo in bomo tudi delali v tem smislu, da se nam zopet vrže naša občina!

Pišecce. Nitro, nitro čas beži! In kdo bi mislil, da je že preteklo 50 let, odkar sta si obljubila zvestobo in sklenila pred oltarjem Gosposodovim zakonsko zvezo Ogoreve Martin in njegova žena Terezija rojena Kostevc?! 50 let! Lepa doba življenja. Se lepši spomini na njo. V Pavlovi vasi štev. 45 v župniji Pišecce kraljuje lep Ogorevec dom. Ni velik, ne prost, a dovolj velik, da se v njem naseli sreča, zadovoljnost in potrpljenje. In to sta doživela naša slavljena v teh 50 letih vzornega zakonskega življenja. Blagoslovljivo ju je uho s sedmimi otroki. Šest jih še živi in so v veselje in podporo slavljencema. Ančka pa se v nebesih veseli njunega jubiteja. Prišla je seveda tudi bolezen v hišo, zlasti slavljenci ni prizanašala. Toda v teh dneh trpljenja in potrpljenja sta iskala utehe pri Njem, ki so mu pokorne boleznin in vse stvari in danes sta še oba dokaj trdna in zdrava. Martin pa je vedno rad pomaga mežnariti pri službi božji, kar mu tudi Bog ne bo pozabil. In ko sta dne 15. t. m., oziroma naslednjo nedeljo, v krogu svojih otrok, vnukov, vnučic, najbližjih prijateljev in znancev obhajala svoj zlati poročni jubilej, jima želimo tudi ostali farani, da bi še dočkala biserni jubilej tako čila in zdrava ter vneta za božjo pot. Bog ju živi!

Pišecce. Smrt kosi. Nič ne gleda ne na levo, ne na desno. Kar ji pod koso pride, mora pasti. In če tudi bi bil hrast v gori. Pa so padli trije hrasti, trije bratje Dirnbeki pred nedavnim. Prvega je smrt pokosila Matijo 29. XI. 1934 v starosti 69 let. Kdo bi mislil, da mu bosta brata tako hitro sledila. »Kadar se v gori utrga plaz, kdo-li mu zastavi gaze, poje

pesnik. In je šlo naprej. Dne 18. I. 1935 je ugasnilo življenje Janezu Dirnbeku v starosti 74 let. Še na pogrebu mu je bil brat Anton. Pa je že čez 10 dni ob sprevidenju izjavil: »Grem za bratoma.« In res. Dne 30. januarja je zaspal v Gospodu. Star je bil 65 let. Padli so trije hrasti, trije bratje Dirnbeki! Toda vsi so bili pripravljeni, da položijo račun o svojem hiševanju v roke večnemu Sodniku. Zato pokoj njihovim dušam in blag jim spomin! — Toda ni še konec smrtno žetve. Dne 31. januarja je ugasnila luč življenja Neži Kokot v starosti 83 let. Kdo je ni poznal, gospe Neže? Dolga leta, nad 50 jih je bilo, je pela slavo božjo v cerkvi sv. Mihaela v Pšecah kot cerkvena pevka ob strani svojega soproga Antona, naučitelja in organista. Bila pa je tudi vzorna žena možu in mati svojim deveterim otrokom, od katerih še štirje žive. Bila je vzor mati! Ni se bala otrok in težav z njimi, kakor to velikokrat storijo moderne matere, ki raje negujejo in poljublajo dva ali več paov, kot enega otroka. Zato smo prepričani, da je bila in je Bogu, ki ga je večkrat sprejela v boleznin in onemoglosti v svoje srce, še bolj ljuba kot oni množici faranov, prijateljev in znancev, ki jo je spremlila na zadnji pot. Počivaj v miru, dobra mati! Preostalin. naše sožalje!

Zagreb. »Naš dome« se imenuje dekliško zavetišče v Zagrebu. Vodijo ga katoliško čuteči in misleči izobraženci, Slovenci, ki so tamv raznih službah, ali pa se bavijo s svobodnimi poklici. Dekliško zavetišče se imenuje radi tega, ker se tja zatekajo brezposelna in službe iskajoča dekleta, kjer dobe za prav mali denar celodnevno oskrbo in prenočišče, da niso vezane na razne druge slične organizacije, ki dekleta strašno izkoriščajo, ali pa celo na ulico, kjer največje zapadejo v roke raznim izkoriščevalcem, ki jih ne samo ogoljufajo za njihov denar, ampak jih navadno tudi telesno upropastijo in jim »ztrgajo iz njihovih duš vse ono dobro, kar jim je mati s toliko skrbjo in nego leta in leta vceptjala. »Naš dome« ima tudi posredovalnico za službe ter ima večinoma po več raznih služb na razpolago, radi tega opozarjamo vsa dekleta, ki gredo v Zagreb s trebihom za kruhom, naj se n'kar ne ozirajo na razne oglase po postajah ali na zapeljive besede gotovih oseb, ki čakajo pri prihodu vseh vlakov na zagrebških postajah in dekleta izvabljajo s seboj pod raznimi prevezami in z raznimi obljubami, ampak naj se vsaka napoti naravnost v »Naš dome«, ki je v Bakačevi ulici 4. 2. nadstropje, kamor se je s 1. oktobrom 1934 preselil iz Beogradske ulice 10. Torej še enkrat: Bakačeva 4. 2. nadstropje, na Jelačićevem trgu, je prostor slovenskim dekletom, ki pri-

dejo v Zagreb službe iskat. Duhovni vodja »Našega doma« je g. pater Kozelj, Slovenec-jezuit, ki vodi tudi slovensko Marijino društvo v Zagrebu, kar naj bo ponovno zagotovilo, da je to edina organizacija, ki se briga kakor za dušni, tako za telesni blagor naših slovenskih deklet.

Pogled v bodočnost.

Pogled v bodočnost je človeka vedno zanimal, posebno pa danes, ko jih je le malo, ki bi bili s sedanostjo zadovoljni. Angleški znanstvenik J. B. S. Haldane poskuša odkriti zaveso bodočnosti vsaj za 30 let naprej. Ni bogve kako tolažljiva slika, ki nam jo pokaže. Tehnika bo seve napredovala, zato pa tudi brezposelnost. Vendar bo človeštvu danega nekaj povsem novega: »znanstvena država«. V tej rajski državi bo vsak otrok že pred spočetjem pod zdravstvenim varstvom. Materinstvo bo častitljiv poklic in kakor vsak drug poklic plačan. Vzgoja mladine bo taka, da bo vsak 20-letnik zaposlen po 30 ur na teden. Preprečevanje boleznin bo na višku, tako da bo večina ljudi dosegla starost 70 let, ne da bi bila kdaj v življenju resno bolna. Kirurgija bo dosegla uspehe, ki bi se danes zdeli gola domišljija. Tudi vse druge vede bodo zelo napredovale. Zemljo bodo preiskali do 15 milj v globino in prvi polet na luno se bo obistinil. — Ameriški učenjaki so se upali pogledati še dalje v bodočnost in napovedati, kako bo na svetu čez 100 let. Pravijo: Leta 2034 ne bo na zemlji nobene nalezljive boleznin več. Svet bo veliko bogatejši, kajti silo za vse stroje bo dajalo solnce. Iz morja bodo dobivali toliko zlata, da ga bo za vse narode na svetu dovolj. S pomočjo daljnovega bo vedel vsak iz svoje zasebne sobe opazovati vse dogodke po vsem svetu. Najčudovitejše stavbe bo mogoče postaviti v teku enega tedna in najlepša palača bo stala smešno malo. Poleti čez Ocean bodo vsakdanji in na letališčih bodo ljudje zahtevali listke za Afganistan (v osrednji Aziji) »tja in nazaj«. Ljudje bodo le še malo delali, ker bodo vse delo opravljali stroji s solčno pogonsko silo.

All si že obnovil naročnino?

Evharistični kongres v Mariboru 7.-8. IX. 1934.

Te dni je izšla knjiga, ki nam natančno popisuje ves potek veličastnega kongresa v Mariboru ter priobčuje tudi vsa predavanja. Priložene so tudi številne slike te velike manifestacije vse lavantinske škofije. Da bi mogli to lepo knjigo kot trajen spomin nabaviti najširši krogi, je Tiskarna sv. Cirila to knjigo dala za čas do 1. marca 1935 za ceno, ki ne krije niti vseh stroškov. — **Kdor naroči do 1. marca 1935 to knjigo, plača za**

njo samo 12 Din. Fozneje bo stala ta knjiga 16 Din. Nekaj izvodov je tiskanih tudi na boljšem papirju in stane tak izvod 30 Din. Knjigo bomo te dni razposlali na župne urade in si lahko tamkaj vsak pogleda, kako je res lepa oprema in da je tega denarja res vredna. Vsi, ki le zmorete, kupite si ta spomin na evharistični kongres v Mariboru. Knjigo naročite pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru, Koroška cesta 5.